

[Gade]

- at præcisere, at Danmark ikke vil acceptere, at forsvarspolitik inddrages i EF-samarbejdet, herunder oprettelse af fælles militærstyrker, samt
- at præcisere, at Danmark ikke vil acceptere flertalsafgørelser i udenrigspolitiske afgørelser.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 7).

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil senere som ordfører for mit parti gå ind på en lang række af de ting, der blev sagt, men jeg synes, vi fra starten af denne debat skal have fastslået, at hr. Gade arbejder ud fra en forkert forudsætning. Hr. Gade forudsætter, at det arbejde, man er i gang med i EF – kaldet det integrering, harmonisering, eller hvad man nu vil – er noget, der i stigende grad vil lægge hindringer i vejen for, at andre lande kan træde ind. Det er fundamentalt forkert.

Det, der lægger hindringer i vejen for de andre lande, er det EF, der har eksisteret lige fra starten, det er den frie udveksling af varer. Lande, hvis produktionsapparat er komplet ødelagt under det kommunistiske styre, har naturligvis ikke gnist af chance for frit at handle med de andre lande. Hvis vi skal købe landbrugsvarer og den slags, bliver det godgørelse; så betyder det, at vi skal se væk fra dyrlægebestemmelser og miljøbestemmelser og meget andet, og det betyder, at danske befolkningsgrupper skal afgive noget i indtægt for at støtte de lande. Men det har intet med det fundamentale at gøre, at i EF kan man kun være aktiv deltager, hvis man frit kan fremstille varer til markedspris og i konkurrence med andre, og det kan ingen af de lande, der er tale om. Så vidt jeg har kunnet konstatere – og jeg tror nok, jeg efterhånden har hørt samtlige Østlande være på besøg i EF – ønsker de, at EF går videre ad den vej. Det behøver vi ikke at spørge dem om, det er fremgået ganske tydeligt.

Jeg synes, disse ting skal frem indledningsvis, før vi tager fat på debatten i øvrigt.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Nu er det jo ikke sikkert, at det er en kæmpeoverraskelse, at jeg ikke anskuer sagen på samme måde som hr. Erhard Jakobsen. Jeg vil sige til hr. Erhard Jakobsens argumentation, at det er klart for mig, at knytter man EF så tæt sammen som en økonomisk-monetær union med én valuta osv., så passer det ikke, at det er lige så let at komme ind i det som i det eksisterende EF. Det passer ikke, det er da ganske meget sværere. Det er bare ét konkret eksempel på, at det faktisk lægger hindringer i vejen.

Et andet problem er nok, at det også hindrer udsynet over, hvilke beslutninger EF burde tage. Vi ved vel alle her, at en af de vigtigste beslutninger, EF kunne tage, var at fjerne protektionismen, fjerne sin planøkonomiske landbrugspolitik, begynde at lukke op på tekstilområdet og begynde at ændre sin planøkonomiske stålpolitik. Det ved vi vel alle er de tre ting, som landene i Øst- og Centraleuropa beder om, ja trygler om.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der er altså noget, hr. Gade har misforstået, og som det er vigtigt at holde fast i. Hr. Erhard Jakobsen satte fingeren på det punkt, der er det helt centrale i den situation, vi står over for i dag: Hvordan kan EF bedst forblive åbent og stærkt nok til at hjælpe de lande, der nu efter 50 års forsømmelser skal integreres i Europa? Det kan EF ved at gøre sig selv så stærkt og effektivt økonomisk og politisk som overhovedet muligt.

Ingen af landene i Øst- og Centraleuropa ville takke EF, hvis vi satte udviklingen hen imod et stærkere samarbejde i stå, tværtimod, de ville tabe interessen for EF. Ganske det samme ville EFTA-landene. Læg mærke til, hvornår EFTA-landenes interesse for at komme med i EF begyndte at vægne. Det gjorde den i det selv samme øjeblik, hvor der begyndte at komme fart på integrationen i EF med gennemførelsen af Den Fælles Akt og starten på det indre marked.

Derfor er det vigtigt at holde fast på det, jeg sagde indledningsvis: at diskussionen om et stærkere samarbejde og diskussionen om et mere åbent Europa hænger sammen. De to ting udelukker ikke hinanden, tværtimod, det